

lis, dum non constet rejectam esse à Sede Apostolica tanquam improbabilem.
28 Populus non peccat, etiamsi absque ulla causa non recipiat legem à Principe promulgataim.

Quibus peractis, dum similiūm propositionum examini cura, & studium impenditur, interea idem Sanctissimus, re mature considerata, statuit, & decrevit, prædictas propositiones, & unamquamque ipsarum, ut minimum tanquam scandalosas esse damnandas, & prohibendas, sicut eas damnat, & prohibet, ita ut quicunque illas, aut conjunctim, aut divisim docuerit, defenderit, ediderit, aut de eis etiam disputative, publicè, aut privatim tractaverit, nisi forsitan impugnando, ipso facto in excommunicationem incidat, à qua non possit (præter quam in articulo mortis) ab alio quacumque etiam dignitate fulgente, nisi à pro tempore existente Romano Pontifice, absolvī. Insuper distictè in virtute sanctæ obedientiæ, & sub interminatione Divini Judicii prohibet omnibus Christi fidelibus cujuscumque conditionis, dignitatis, ac status, etiam speciali, & specialissima nota dignis, ne prædictas opiniones, aut aliquam ipsarum ad proxim deducant. Joan. Lups S. Rom. & universalis Inquisitionis Notarius &c. Loco ✠ sigilli. Anno à Nativitate D. N. Iesu Christi 1665. indictione tertia, die vero secunda mensis Octobris, Pontificatus autem Sanctissimi in Christo Patris D. N. D. Alexandri, Divina Providentia Papæ VII. anno undecimo, supradictum Decretum affixum, & publicatum fuit ad valvas Basilicæ Principis Apostolorum, Cancellariae Apostolicæ, ac in acie campi Floræ, ac in aliis locis solitis, & consuetis Urbis, per me Carolum Melanum, ejusdem D. N. P. & Sanctiss. Inquisitionis Cursorem.

SECUNDUM DECRETUM ALEXANDRI VII.
Feria 5. die 18. Martii 1666. in Congregatione Generali Sanctæ Romanæ, & universalis Inquisitionis, habita in Palacio Apostolico Montis Quirinalis coram Sanctissimo D. N. Alexander, Divina Providentia Papa VII. ac Eminentissimis, & Reverendissimis Dominis S. R. E. Cardinalibus, in tota Repubblica Christiana, contra hæreticam pravitatem Generali bus Inquisitoribus, à Sancta Sede Apostolica specialiter deputatis.

Sanctissimus D. N. post latum Decretum die 24. Septembbris proximè elapsi, quo viginti octo propositiones damnatae fuerunt, examinatis sedulò, & accuratè usque ad hanc diem infrascriptis aliis quadragesimum quintum numerum impletibus, per plures in Sacra Theologia Magistros, ac per Eminentissimos, & Reverendissimos dominos Cardinales adversus hæreticam pravitatem Generales Inquisidores, eorum suffragia singillatim super unaquaque ipsarum audivit.

29 In die jejuniū, qui saepius modicum quid comedit, etsi notabilem quantitatem in fine comederit, non frangit jejuniū.

30 Omnes Officiales, qui in Republica corporaliter laborant, sunt excusati ab obligatione jejuniū, nec debent se certificare, an labor sit compatibilis cum jejunio.

31 Excusantur absolute à præcepto jejuniū omnes illi, qui iter agunt equitando, utcumque iter agant, etiamsi iter necessarium non sit, & etiamsi iter unius diei confiant.

32 Non est evidens, quod consuetudo non comedendi ova, & lactescinia in Quadragesima obliget.

33 Restitutio fructuum ob omissionem horarum suppleri potest per quascumque eleemosynas, quas antea Beneficiatus de fructibus sui Beneficii fecerit.

34 In die Palmarum recitans Officium Paschale, satisfacit præcepto.

35 Unico Officio potest quis satisfacere dupli præcepto pro die præsenti, & crastino.

36 Regulares possunt in foro conscientiæ uti privilegiis suis, quæ sunt expressè revocata per Concilium Tridentinum.

37 Indulgentiæ concessæ Regularibus, & revocatae à Paulo V., hodie sunt revalidatae.

38 Mandatum Tridentini factum Sacerdoti, ex necessitate sacrificanti cum peccato mortali, confitendi quam primū, est consilium, non præceptum.

39 Illa particula quam primū intelligitur, cum Sacerdos suo tempore confitebitur.

40 Est probabilis opinio, quæ dicit, esse tantum veniale osculum habitum ob delectionem carnalem, & sensibilem, quæ ex osculo oritur, secluso periculo consensus ulterioris, & pollutionis.

41 Non est obligandus concubinarius ad ejiciendam concubinam, si haec nimis utilis esset ad oblectamentum concubinarii, vulgo Regalo, dum deficiente illa, nimis ægre ageret vitam, & alia epulæ tædio magno concubinarium afficerent, & alia famula nimis difficile inveniretur.

42 Licitum est mutuanti aliquid ultra sortem exigere, si se obliget ad non repetendam sortem usque ad certum tempus.

43 Annūm legatum pro anima relictum, non durat plus quam per decem annos.

44 Quoad forum conscientiæ, reo correcto, ejusque contumacia cessante, cessant censurae.

45 Libri prohibiti donec expurgentur, possunt retineri usquedum adhibita diligentia corrigitur.

Quibus mature pensatis, idem Sanctissimus statuit, ac decrevit, prædictas propositiones, & unamquamque ipsarum, ut minimum, tanquam scandalosas esse damnandas & prohibendas, sicut eas damnat ac prohibet: Ita ut quicunque illas, aut conjunctim, aut divisim docuerit, defenderit, ediderit, aut de eis, etiam disputative, publicè, aut privatim tractaverit, nisi forsitan impugnando, ipso facto incidat in excommunicationem, à qua non possit (præter quam in articulo mortis) ab alio quacumque etiam dignitate fulgente, nisi à pro tempore existente Pontifice Romano, absolvī.

Insuper distictè in virtute sanctæ obedientiæ, & sub interminatione Divini Judicii prohibet omnibus Christi fidelibus cujuscumque conditionis, dignitatis, ac status, etiam speciali, & specialissima nota dignis, ne prædictas opiniones, aut aliquam ipsarum ad proxim deducant. Joan. Lups S. Rom. & univers. Inquisit. Not. Loco ✠ sigilli. Anno à Nativit. D. N. Iesu Christi millesimo sexentesimo sexagesimo sexto, indict. 4. die vero 23. mensis Martii, Pontif. autem SS. in Christo Patris D. N. Alexandri, Divina Providentia Papæ VII. anno 11. supradictum Decretum affixum, & publicatum fuit ad valvas Basilicæ Principis Apostolorum, Cancellariae Apostolicæ, ac in acie campi Floræ, ac in aliis locis solitis, & consuetis Urbis, per me Carolum Melanum ejusdem SS. D. N. Papæ, & Sanctiss. Inquisit. Cursorem.

DECRETUM SS. PATRIS INNOCENTII XI.
**Feria 5. die 2. Martii 1679. in Generali Congregatione Sanctæ Romanæ, & universalis Inquisitionis, habita in Palatio Apostoli-
 co Vaticano coram Sanctissim. D. N. D. Innocentio, Divina
 Providentia Papa XI. ac Eminentissimis, & Reverendissimis
 DD. S. R. E. Cardinalibus in tota Republica Christiana contra
 hæreticam pravitatem Generalibus Inquisitoribus, à Sancta
 Sede Apostolica specialiter deputatis.**

Sanctissimus D. N. Innocentius Papa XI. prædictus ovium sibi à Deo creditarum saluti sedulò incumbens, & salubre opus in segregandis noxiis doctrinarum pa- scuis ab innoxiis, à fœl. recordat. Alexandro VII. predecessor suo inchoatum pro- sequi volens, plurimas propositiones partim ex diversis, vel libris, vel thesibus, seu scriptis excerptas, & partim noviter adinventas, Theologorum plurium exa- mini, & deinde Eminentiss. & Reverendiss. DD. Cardinalibus contra hæreticam pravitatem Generalibus Inquisitoribus subjecit. Quibus propositionibus sedulò, & accuratè sèpiùs discussis, eorundem Eminentissimorum Cardinalium, & Theo- logorum votis, per Sanctitatem suam auditis; Idem Sanctissimus D. N. re postea mature considerata, statuit, & decrevit pro nunc sequentes propositiones, & unamquamque ipsarum, sicut jacent, ut minimum tanquam scandalosas, & in praxi perniciosas, esse damnandas & prohibendas, sicuti eas damnat & prohibet. Non intendens tamen Sanctitas sua per hoc Decretum alias propositiones in ipso non expressas, & Sanctitati sue quomodolibet & ex quacumque parte exhibitas, vel exhibendas ullatenus approbare.

1. Non est illicitum in Sacramentis conferendis sequi opinionem probabilem de valore Sacramenti, relictæ tutiore, nisi id vetet lex, conventio, aut pérículum gravis damni incurendi. Hinc sententia probabili tantum utendum non est in col- latione Baptismi, Ordinis Sacerdotalis, aut Episcopalis.

2. Probabiliter existimo Judicem posse judicare juxta opinionem etiam min- nus probabilem.

3. Generatim dum probabilitate, sive intrinseca, sive extrinseca, quantumvis tenui, modò à probabilitatis finibus non exeat, confisi aliquid agimus, semper prudenter agimus.

4. Ab infidelitate excusat infidelis non credens, ductus opinione minus probabili.

5. An peccet mortaliter, qui actum dilectionis Dei semel tantum in vita elice- ret, condemnare non audemus.

6. Probabile est, ne singulis quidem rigorosè quinquenius per se obligare præceptum Charitatis erga Deum.

7. Tunc solum obligat, quando tenemur justificari, & non habemus aliam viam quæ justificari possimus.

8. Comedere, & bibere usque ad satietatem ob solam voluptatem non est peccatum, modò non obsit valetudini, quia licet potest appetitus naturalis suis actibus frui.

9. Opus conjugii ob solam voluptatem exercitum, omni penitus caret culpa ac defectu veniali.

10. Non tenemur proximum diligere actu interno, & formaliter.

11. Præcepto proximum diligendi satisfacere possumus per solos actus ex- ternos.

12. Vix in sacerdibus invenies, etiam in Regibus, superfluum statui, & ita vix aliquis tenetur ad eleemosynam, quando tenetur tantum ex superfluo statui.

13. Si cum debita moderatione facias, potes absque peccato mortali de vita alicujus tristari, & de illius morte naturali gaudere, illam ineffaci affectu pere- re, & desiderare: non quidem ex displicentia personæ, sed ob aliquod tempora- le emolumentum.

14. Licitum est absoluto desiderio cupere mortem patris, non quidem, ut malum patris, sed ut bonum cupientis, quia nimur ei obuentura est pinguis hæreditas.

15. Licitum est filio gaudere de parricidio parentis à se in ebrietate perpetra- to, propter ingentes divitias inde ex hæreditate consecutas.

16. Fides non censetur cadere sub præcepto speciali, & secundum sé.

17. Satis est actum Fidei semel in vita elicere.

18. Si à Potestate publica quis interrogetur; fidem ingenuè confiteri, ut Deo, & Fidei gloriosum consulo; tacere, ut peccaminosum per se, non damno.

19. Voluntas non potest efficere, ut assensus Fidei per se sit magis firmus, quam mereatur pondus rationum ad assensum impellentium.

20. Hinc potest quis prudenter repudiare assensum, quem habebat, superna- turalem.

21. Assensus supernaturalis, & utilis ad salutem stat cum notitia solum pro- babilis revelationis: imò cum formidine, qua quis formidet, ne non sit locutus Deus.

22. Non nisi Fides unius Dei necessaria videtur necessitate medii, non autem explicita remuneratoris.

23. Fides latè dicta ex testimonio creaturarum, similè motivo ad justifica- tionem sufficit.

24. Vocare Deum in testem mendacii levis, non est tanta irreverentia, pro- pter quam velit, aut possit damnare hominem.

25. Cum causa licitum est jurare, sine animo jurandi, sive res sit levis, sive gravis.

26. Si quis vel solus, vel coram aliis, sive interrogatus, sive propria spon- te, sive recreationis causa, sive quocumque alio fine, juret se non fecisse aliquid, quod re vera fecit, intelligendo intra se aliquid, quod non fecit, vel aliam viam ab ea, in qua fecit, vel quodvis aliud additum verum, re vera non mentitur, nec est perjurus.

27. Causa justa utendi his amphiboliis est, quoties id necessarium, aut utille est ad salutem corporis, honorem, res familiares tuendas, vel ad quemlibet alium virtutis actum, ita ut veritatis occultatio censeatur tunc expediens, & studiosa.

28. Qui, mediante commendatione, vel munere, ad Magistratum, vel officium publicum promotus est, poterit cum restrictione mentali præstare juramen- tum, quod de mandato Regis à similibus solet exigi, non habito respectu ad intentionem exigentis, quia non tenetur fateri crimen occultum.

29. Urgens metus gravis est causa justa Sacramentorum administrationem simulandi.

30. Fas est vito honorato occidere invasorem, qui nititur calumniam inferre, si aliter hæc ignominia vitari nequit: idem quoque dicendum est, si quis impingat alapam, vel fuste percutiat, & post impactum alapam, vel iustum fustis fugiat.

31. Regulariter occidere possum furem pro conservatione unius aurei.

32 Non solum licitum est defendere defensione occisiva quæ actu possidemus, sed etiam ad quæ jus inchoatum habemus, & quæ nos possessuros speramus.

33 Licitum est tam hæredi, quæ legatario contra injustè impedientem, ne vel hæreditas adeatur, vel legata solvantur, se taliter defendere, sicut & jus habenti in Cathedram, vel Præbendam contra eorum possessionem injustè impedientem.

34 Licet procurare abortum ante animationem fœtus, ne puella deprehensa gravida occidatur, aut infametur.

35 Videtur probabile, omnem fœtum, quamdiu in utero est, carere anima rationali, & tunc primum incipere eandem habere; cum paritur; ac consequenter dicendum erit, in nullo abortu homicidium committi.

36 Permissum est furari, non solum in extrema necessitate, sed etiam in gravi.

37 Famuli, & famulæ domesticæ possunt occultè heris suis subripere ad compensandam operam suam, quam majorem judicant salario, quod recipiunt.

38 Non tenetur quis sub pœna peccati mortalis restituere, quod ablatum est per pauca furtæ, quantumcumque sit magna summa totalis.

39 Qui alium movet, aut inducit ad inferendum grave damnum tertio, non tenetur ad restitutionem istius damni illati.

40 Contractus Mohatra licitus est etiam respectu ejusdem personæ, & cum contractu retrovenditionis præviè inito cum intentione lucri.

41 Cùm numerata pecunia pretiosior sit numeranda, & nullus sit, qui non majoris faciat pecuniam præsentem, quam futuram, potest creditor aliquid ultra sortem à mutuatario exigere, & eo titulo ab usura excusari.

42 Usura non est, dum ultra sortem aliquid exigitur, tanquam ex benevolentia, & gratitudine debitum, sed solum, si exigatur tanquam ex justitia debitum.

43 Quid ni non nisi veniale sit detrahentis auctoritatem magnam sibi noxiæ falso criminæ elidere?

44 Probabile est non peccare mortaliter, qui imponit falsum crimen alicui, ut suam justitiam, & honorem defendat; & si hoc non sit probabile, vix ulla erit opinio probabilis in Theologia.

45 Dare temporale pro spirituali, non est simonia, quando temporale non datur tanquam pretium, sed dumtaxat tanquam motivum conferendi, vel efficiendi spirituale, vel etiam quando temporale sit solum gratuita compensatio pro spirituali, aut è contra.

46 Et id quoque locum habet, etiamsi temporale sit principale motivum dandi spirituale, imo etiam si sit finis ipsius rei spiritualis; sic ut illud pluris æstimetur quam res spiritualis.

47 Cùm dicit Concilium Tridentinum, eos alienis peccatis communicantes mortaliter peccare, qui nisi quos digniores, & Ecclesiæ magis utiles ipsi judicaverint, ad Ecclesiæ promovent; Concilium vel primò videtur per hoc digniores non aliud significare velle, nisi dignitatem eligendorum, sumpto comparativo propositivo; vel secundò locutione minus propria ponit digniores, ut excludat indignos, non vero dignos, vel tandem loquitur tertio, quando fit concursus.

48 Tam clarum videtur fornicationem secundum se nullam involvere malitiam, & solum esse malam, quia interdictam, ut contrarium omnino rationi dissonum videatur.

49 Mollities jure naturæ prohibita non est: unde si Deus eam non interdixisset, sàpè esset bona, & aliquando obligatoria sub mortali.

50 Copula cum conjugata, consentiente marito, non est adulterium; adeoque sufficit in confessione dicere, se esse fornicatum.

51 Famulis, qui submissis humeris scienter adjuvat herum suum ascendere per fenestras ad stuprandam virginem, & multoties eidem subservit deferendo scalam, aperiendo januam, aut quid simile cooperando, non peccat mortaliter, si id faciat metu notabilis detrimenti, puta, ne à Domino male tractetur, ne torvis oculis aspiciatur, ne domo expellatur.

52 Præceptum servandi festa non obligat sub mortali, seposito scandalo, si absit contemptus.

53 Satisfacit præcepto Ecclesiæ de audiendo Sacro, qui duas ejus partes, imo quatuor, simul à diversis celebrantibus audit.

54 Qui non potest recitare Matutinum, & Laudes, potest tamen reliquias horas, ad nihil tenetur, quia major pars trahit ad se minorem.

55 Præcepto communionis annua satisfit per sacrilegam Domini manducationem.

56 Frequens confessio, & communio etiam in his, qui gentiliter vivunt, est nota prædestinationis.

57 Probabile est sufficere attritionem naturalem, modò honestam.

58 Non tenemur Confessorio interroganti fateri peccati alicujus consuetudinem.

59 Licet Sacramentaliter absolvere dimidiatè tantum confessos, ratione magni concursus pœnitentium, qualis v. g. potest contingere in die magnæ aliquujus festivitatis, aut indulgentiæ.

60 Pœnitenti habenti consuetudinem peccandi contra legem Dei, naturæ, aut Ecclesiæ, etsi emendationis spes nulla appareat, nec est neganda, nec diffrena absolutio, dummodo ore proferat se dolere, & proponere emendationem.

61 Potest aliquando absolviri qui in proxima occasione peccandi versatur, quam potest, & non vult omittere, quinimo directe, & ex proposito querit, aut ei se ingerit.

62 Proxima occasio peccandi non est fugienda, quando causa aliqua utilis, aut honesta non fugiendi occurrit.

63 Licitum est querere directè occasionem proximam peccandi pro bono spirituali, vel temporali nostro, vel proximi.

64 Absolutionis capax est homo, quantumvis laboret ignorantia mysteriorum Fidei, & etiamsi per negligentiam, etiam culpabilem, nesciat mysterium Sanctissimæ Trinitatis, & Incarnationis D. N. Iesu Christi.

65 Sufficit illa mysteria semel credidisse.

Quicumque autem cuiusvis conditionis, status, & dignitatis, illas, vel illarum aliquam conjunctim, vel divisim defenderit, vel ediderit, vel de eis disputative publicè, aut privatim tractaverit, vel prædicaverit, nisi forsitan impugnando, ipso facto incidat in excommunicationem latæ sententia, à qua non possit (præterquam in articulo mortis) ab alio, quacumque etiam dignitate fulgente, nisi à pro tempore existente Romano Pontifice, absolviri.

Insuper distretè in virtute sanctæ obedientiæ, & sub intermissione Divini Judicii prohibet omnibus Christi fidelibus, cujuscumque conditionis, dignitatis, ac status, etiam speciali, & specialissima nota dignis, ne prædictas opiniones, aut aliquam ipsarum, ad proxim deducant.

Tandem, ut ab injuriosis contentionibus Doctores, seu scholastici, aut alii quicumque imposterum se abstineant, ut paci, & charitati consulatur; idem Sanctissimus in virtute sanctæ obedientiæ eis præcipit, ut tam in libris imprimendis, ac manuscriptis, quam in thesibus, disputationibus, ac prædicationibus caveant ab omni censura, & nota, necnon à quibuscumque convitiis contra eas proposi-

tiones, quæ adhuc inter Catholicos hinc inde controvertuntur, donec à Sancta Sede recognitæ sint, & super iisdem propositionibus judicium proferatur. Franciscus Sicardus Sanctæ Rom. & univers. Inquisit. Notar. Loco ✠ sigilli. Anno à Nativitate D. N. Jesu Christi millesimo sexcentesimo septuagesimo nono, indictione secunda, die vero 4. mensis Martii, Pontificatus autem Sanctiss. in Christo Patris D. N. D. Innocentii, Divina Providentia Papæ XI. anno tertio, supradictum Decretum affixum, & publicatum fuit ad valvas Basilicæ Principis Apostolorum, Cancellariae Apostolicæ, ac in acie cœpi Floræ, ac in aliis locis solitis, & consuetis Urbis per me Franciscum Perinum ejusdem Sanctissimi D. N. & Sanctiss. Inquisitionis Cursorem.

SECUNDUM DECRETUM INNOCENTII XI.
Feria 5. die 23. Novembris 1679. in Congregatione Generali Sanctæ Romane, & universalis Inquisitionis, habita in Palatio Apostolico Montis Quirinalis coram Sanctissimo D. N. Innocentio, Divina Providentia Papa XI. ac Eminentissimis, & Reverendissimis Dominis S. R. E. Cardinalibus, in tota Republica Christiana contra hereticam pravitatem Generalibus Inquisitoribus, à Sancta Sede Apostolica specialiter deputatis.

CUM supradictis Eminentissimis, & Reverendissimis Dominis delatae fuérint hæ duæ propositiones: 1. Deus donat nobis omnipotentiam suam, ut ea utamur, sicut aliquis donat alteri villam, vel librum. 2. Deus subiicit nobis suam omnipotentiam. Eorundem jussu per Theologos ad id specialiter deputatos, diligenter examinatae fuerunt: quorum votis auditis, & re Sanctissimo D. N. relata, & coram sua Sanctitate proposita, unâ cum votis ipsorum Eminentissimorum, & Reverendissimorum Dominorum, S. R. E. Cardinalium; Sanctitas sua decrevit, & mandavit, ut ambæ propositiones omnino prohiberentur, sicut eas præsenti Decreto damnat, & prohibet, ut temerarias ad minus & novas, mandatque ne quisquam deinceps, cuiuscumque sit gradus, ordinis, vel conditionis, illas, vel illarum alterutram audiat imprimere, vel imprimi facere, sive scriptis, aut etiam ore tenus docere, vel asserere sub pœnis, & censuris in Indice librorum prohibitorum contentis. Loco ✠ sigilli. Franciscus Sicardus S. R. & universalis Inquisitionis Notarius. Die 2. Decembris 1679, supradictum Decretum affixum, & publicatum fuit ad valvas Basilicæ Principis Apostolorum, Palatii Sancti Officii, & in aliis locis solitis & consuetis Urbis per me Franciscum Perinum, Sanctissimi D. N. Papæ, & Sanctiss. Inquisitionis Cursorem.

EDICTO DE LA SANTA INQUISICION.

NOS Don Diego Sarmiento de Valladares, por la gracia de Dios, y de la Santa Sede Apostolica, Obispo Inquisidor General en todos los Reynos y Señoríos de su Magestad, y de su Consejo de Estado, &c. Por quanto la Santidad de nuestro muy Santo Padre Inocencio XI. condena, y manda prohibir las proposiciones que aqui irán insertadas, y los demás libros y papeles, assi manuscriptos, como impresos de su Autor, como parece del Breve, cuyo tenor es como se sigue.

DECRETUM AB INNOCENTIO XI.
Feria 5. die 28. Augusti 1687. in Generali Congregatione Sanctæ Romane, & universalis Inquisitionis, habita in Palatio Apostolico Montis Quirinalis coram Sanctissimo Domino nostro Innocentio, Divina Providentia Papa Undecimo, ac Eminentissimis, & Reverendissimis DD. S. R. E. Cardinalibus, in tota Republica Christiana contra hereticam pravitatem Generalibus Inquisitoribus, à Sancta Sede Apostolica specialiter deputatis.

AD abolendam perniciosissimæ heresis pravitatem, quæ in plerisque mundi partibus non sine maximo animarum discrimine invaluit, rigor debet Apostolicus excitari, ut Pontificia solicitudinis auctoritate, & providentia, hereticorum protervia in ipsis sua falsitatis conatibus elidatur, & Catholice veritatis lumen in Ecclesia Sancta resplendens, eam utique demonstret ab omni execratione falsorum dogmatum expiatam. Cum igitur compertum fuerit quemdam Michaelem de Molinos, perditionis filium, prava dogmata, tum verbis, tum scriptis, passim docuisse, & in proxim deduxisse, quæ praetextu Orationis Quietis contra doctrinam, & usum à SS. Patribus ab ipsis Ecclesiæ nascentis primordiis receptum, Fideles à vera Religione, & à Christianæ pietatis puritate in maximos errores, & turpissima quæque inducebant: SS. D. N. Innocentius Papa Undecimus, cui cordi est, ut Fidelium animæ sibi ex alto commissæ, purgatis pravarum opinionum erroribus, ad optatum salutis portum tuto pervenire possint, pro re tam gravi, auditis pluriis coram se Eminentissimis, & Reverendissimis DD. Cardinalibus in tota Republica Christiana Generalibus Inquisitoribus, ac pluribus in sacra Theologia Magistris, eorumque suffragiis, tum voce, tum scripto susceptis, maturèque petpensis, implorata etiam Sancti Spiritus assistentia, ad damnationem infrascriptarum propositionum ejusdem Michaelis de Molinos, à quo fuerunt pro suis recognitæ, & de quibus propositionibus tanquam à se dictatis, scriptis, communicatis, & creditis, ipse convictus, & respective confessus est, devenire, ut infra, decrevit.

PROPOSITIONES MICHAELIS DE MOLINOS.

1. Necessarium est annihilari potentias; & hæc est via interna.

2. Velle operari active est offendere Deum, qui vult solus agens esse; & ideo necesse est derelinquere se in illo, & deinde se habere corporis mortui instar.

3. Vota faciendi aliquam rem sunt impeditiva perfectionis.

4. Activitas naturalis est inimica gratiæ, & impedit operationem Dei, & veram perfectionem, quia Deus vult operari in nobis sine nobis.

5. Anima nihil operando annihilat se, & reddit ad suum principium, & ad suam originem, quæ est essentia Dei, ubi manet transformata, & divinizata; & tunc Deus manet in se ipso, quia tunc non sunt amplius duæ res unitæ, sed una sola, & sic vivit, & regnat Deus in nobis, & anima se annhilat in esse operativo.

6. Interna via est illa, in qua non cognoscitur, aut lumen, aut amor, aut resignatio, neque necessarium est cognoscere Deum, & sic bene proceditur.